

LBRIS

We know
books

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA DIN OGLINDĂ

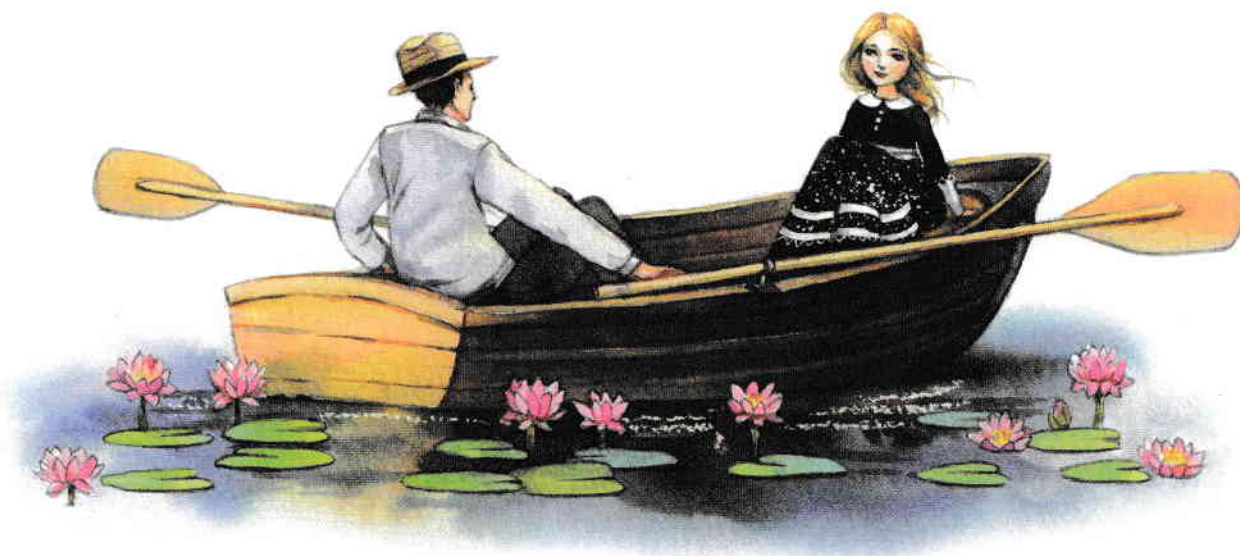
Ilustrații de Evgeniya Chistotina
Traducere din limba engleză de
Florentina Bor

Ars Libri

CUPRINS

Capitolul 1	7	CASA DIN OGLINDĂ
Capitolul 2	18	GRĂDINA CU FLORI VII
Capitolul 3	30	GÂZELE DIN OGLINDĂ
Capitolul 4	41	TWEEDLEDUM ȘI TWEEDLEDEE
Capitolul 5	52	LÂNĂ ȘI APĂ
Capitolul 6	64	HUMPTY DUMPTY
Capitolul 7	76	LEUL ȘI UNICORNUL
Capitolul 8	86	„E PROPRIA MEA INVENȚIE!”
Capitolul 9	100	REGINA ALICE!
Capitolul 10	117	SCUTURAREA
Capitolul 11	117	DEȘTEPTAREA
Capitolul 12	118	CINE A VISAT?

LIBRIS

We know
books

CASA DIN OGLINDĂ

Un lucru era cert; pisicuța albă nu era vinovată de nimic: era în totalitate vina pisicuței negre. Cum de un sfert de oră pisica mai bătrână îi spăla fața pisicuței albe (care suporta destul de bine), nu avea cum să fie amestecată câtuși de puțin în năzbâtie.

Dinah le spăla copiilor săi fața în felul următor: prima dată apuca biata ființă de ureche cu lăbuța, și abia apoi îi freca fața dintr-o parte în alta, în direcția greșită, începând cu nasul: și tocmai atunci, cum vă spuneam, ea trecuse la treabă, toaletând pisicuța albă, care stătea destul de cuminte, încercând să toarcă; fără îndoială se gândea că era spre binele ei.

Însă toaletarea pisicuței negre fusese terminată în acea după-masă, așa că, în timp ce Alice stătea încolăcită într-un colț al marelui fotoliu, pe jumătate vorbind cu ea însăși, și pe jumătate adormită, pisicuța avusese parte de o tură grandioasă de zbenguială cu un ghem de lână, pe care Alice încerca să-l înfășoare. Îl învârtise în sus și-n jos până se desfăcuse de tot; acum era împrăștiat pe covorașul de la șemineu, înnodat și încâlcit, în timp ce pisicuța fugea după propria codiță în mijlocul ghemului desfăcut.

– Vai, vicleană mică, strigă Alice, ridicând pisicuța și dându-i un pupic, pentru a o face să înțeleagă că era supărată foc și pară. Zău așa, Dinah ar fi trebuit să te învețe bunele maniere! Chiar ar fi trebuit, Dinah, știi asta! adăugă ea, privind pisica mai bătrână cu reproș și vorbindu-i cât de sever putea ea; și apoi se aruncă înapoi în fotoliu, luând cu ea și pisoii și ghemul, și începu să-l adune din nou. Însă dura mai mult, pentru că vorbea încontinuu; uneori îi vorbea pisicuței, alteori vorbea singură. Pisicuța stătea foarte sfioasă pe genunchiul ei, prefăcând-se că e atentă la înfășuratul ghemului, întinzând ici-colo o lăbuță și atingându-l, ca și cum ar fi fost bucuroasă să ajute, dacă putea.

– Știi ce zi e mâine, pisicuțo? Începu Alice să-i vorbească. Ai fi știut, dacă ai fi stat cu mine la fereastră, doar că Dinah te curăța, așa că nu puteai. Mă uitam la băieți cum adunau vreascuri pentru focul de tabără; și e nevoie de foarte multe, pisicuțo! Doar că s-a făcut atât de frig, și a nins atât de mult, încât au fost nevoiți să renunțe. Dar nu-ți face griji, vom merge să vedem focul de tabără mâine. Atunci Alice învârti firul de lână de două sau trei ori în jurul gâtului pisicuței, ca să vadă cum i-ar sta: pisicuța se smuci și ghemul căzu pe jos rotindu-se și deșirându-se; așa s-au desfăcut iar metri întregi de lână din el.

– Să știi, pisicuțo, că am fost foarte supărată când am văzut toate necazurile pe care le provocai, începu Alice, imediat ce erau așezate din nou confortabil. Aproape că am deschis fereastra să te scot afară în zăpadă! Și ți-ai fi meritat-o, neastâmpărată mică! Ce ai de spus în apărarea ta? Nu mă întrerupe acum! continuă ea, ținând un deget ridicat. O să-ți enumăr toate greșelile. Unu: ai miorlăit de două ori azi dimineață, în timp ce Dinah îți spăla fața. Nu poți nega, pisicuțo. Te-am auzit chiar eu! Ce vrei să spui? (prefăcându-se că pisicuța îi vorbea) Ți-a intrat lăbuța ei în ochi? Ei bine, aici e vina ta că țineai ochii deschiși; dacă i-ai fi ținut strâns închiși, nu s-ar fi întâmplat. Nu mai inventa scuze, ci ascultă! Doi: ai tras-o de coadă pe Ghiocel tocmai când îi pusesem farfurioara cu lapte în față! Poftim, îți era sete, nu-i așa? De unde știi că ei nu-i era sete? Iar acum, trei: ai desfăcut tot ghemul de lână când nu mă uitam!

– Sunt trei greșeli la număr, pisicuțo, și nu ai fost pedepsită pentru niciuna din ele. Știi că îți amân toate pedepsele pentru miercurea viitoare. Cum ar fi dacă mi s-ar fi amânat și mie toate pedepsele? continuă ea, vorbindu-și mai mult ei, decât pisicuței. Ce s-ar întâmpla la sfârșitul unui an? Cred că atunci când ar veni acea zi, aș ajunge la închisoare. Sau, să vedem, dacă fiecare pedeapsă ar însemna să nu îmi primesc cina, atunci, când ar veni acea zi îngrozitoare, nu aș mai primi 50 de mese dintr-o dată! Ei bine, nu m-ar deranja atât de tare! Mai bine așa decât să le mănânc!

– Auzi zăpada ce cade pe geam, pisicuțo? Sună atât de frumos și de delicat! De parcă cineva ar săruta fereastra pe exterior. Oare zăpada iubește copacii și câmpiile, dacă îi sărută atât de delicat? Și apoi îi învelește confortabil, cu o pătură albă, și poate că le spune: „Dormiți,

dragilor, până când revine vara.” Și când se trezesc vara, se îmbracă toți în verde, pisicuțo, și dansează, de câte ori adie vântul; O, ce frumos! exclamă Alice, scăpând ghemul de ață ca să aplaude. Și cât mi-aș dori să fie adevărat! Sunt sigură că pădurile par somnoroase toamna, când se îngălbenesc frunzele.

Pisicuțo, știi să joci șah? Nu zâmbi, draga mea, te întreb foarte serios. Pentru că, mai devreme, când ne jucam, priveai de parcă înțelegeai ce se întâmplă. Când am spus „Șah!”, ai tors! Ei bine, pisicuțo, a fost drăguț din partea ta, și puteam să câștig, dacă Cavalerul acela nărăvaș nu s-ar fi strecurat printre piesele mele! Pisicuțo, hai să ne prefacem...

Și aș vrea să vă pot spune măcar jumătate din câte spunea Alice, începând cu fraza ei preferată „Hai să ne prefacem”. Se certase destul de mult cu sora ei chiar ziua dinainte, doar pentru că Alice spusese:

– Hai să ne prefacem că suntem regi și regine, iar sora ei, căreia îi plăcea să fie foarte exactă, îi răspunse că nu era posibil, deoarece ele erau doar două, și astfel Alice fu obligată să spună: Atunci, tu poți fi una dintre aceștia, și eu voi fi restul. Cândva chiar și-a băgat în sperieți fosta doică, strigându-i în ureche: „Hai să ne prefacem că eu sunt o hienă înfometată, și tu ești un os!”

Dar să ne întoarcem la discuția lui Alice cu pisicuța.

– Hai să ne prefacem că tu ești Regina Neagră! Cred că dacă te-ai ridica pe lăbuțele din spate și ți-ai încrucișa lăbuțele din față, ai arăta întocmai ca ea, să știi! Haide, încearcă! Și Alice a luat Regina Neagră de pe masă și a așezat-o în fața pisicuței pe post de model, ca să o imite; cu toate acestea, nu a avut succes, deoarece, spuse Alice, pisicuța nu voia să-și încrucișeze brațele cum se cuvine. Așa că, pentru a o pedepsi, a ținut-o în fața Oglinzii, ca să vadă cât de morocănoasă era. Și dacă nu ești cuminte din prima, adăugă Alice, o să te pun în Casa din Oglindă. Ți-ar plăcea? Dacă ai fi atentă, și n-ai mai vorbi atât de mult, pisicuțo, ți-aș spune toate ideile mele despre Casa din Oglindă. Pentru început, are o cameră pe care o poți vedea prin sticlă – întocmai ca sufrageria noastră, numai că toate lucrurile sunt așezate invers. Văd absolut tot când mă urc pe scaun, tot în afară de porțiunea din spatele șemineului. Vai! Cât mi-aș dori să văd partea aceea! Îmi doresc foarte tare să știu dacă acolo oamenii fac foc iarna: niciodată nu-ți poți da seama, să știi, decât dacă iese fum, iar apoi fumul ajunge și în camera cealaltă; dar

poate că e doar o amăgire; doar ca să pară că se face foc. Apoi, cărțile de acolo seamănă cu ale noastre, dar cuvintele sunt scrise pe dos; știu asta, pentru că am ținut o carte de-a noastră în fața oglinzii, și atunci, și cineva din camera din Oglindă a ținut la fel o carte.

— Ți-ar plăcea să locuiești în Casa din Oglindă, pisicuțo? Oare ți-ar da lapte acolo? Poate că laptele din Oglindă nu e bun de băut; dar uite, pisicuțo! Ajungem la coridor. Poți vedea o părticică din coridor în Casa din Oglindă dacă lași ușa de la sufrageria noastră larg deschisă: seamănă foarte mult cu coridorul nostru, după cum vezi, doar că se poate să fie puțin diferit în afară. Pisicuțo, ce bine ar fi dacă am putea ajunge în Casa din Oglindă! Sunt sigură că are lucruri atât de

frumoase înăuntru! Să ne prefacem că este o cale de a ajunge acolo! Să ne prefacem că sticla a devenit moale ca pânza, ca să putem trece prin ea. Acum se transformă într-un fel de ceață! Va fi ușor să trecem prin ea. În timp

ce spunea toate acestea, Alice se pomeni pe horn, cu toate că nu prea știa cum ajunsese acolo. Și cu siguranță,

sticla începea să se topească, întocmai ca o ceață luminoasă argintie.

Câteva clipe mai târziu, Alice trecu prin sticlă și sări ușor în camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă era foc în șemineu, și a fost plăcut surprinsă să descopere că într-adevăr era, arzând la fel de tare ca cel pe care îl lăsase în urmă.

– Îmi va fi la fel de bine ca în cealaltă cameră, se gândi Alice. Chiar mai cald, pentru că aici nu va fi nimeni care să mă alunge de lângă foc. Ce amuzant va fi când mă vor vedea aici prin sticlă și nu vor putea ajunge la mine!

Apoi începu să se uite în jur, și observă că tot ce se vedea din vechea cameră era destul de obișnuit și neinteresant, dar că în rest, totul era cât se putea de diferit. Spre exemplu, tablourile de pe peretele de lângă foc păreau să prindă viață, și chiar ceasul de pe șemineu (din care se vedea doar spatele prin Oglindă) avea fața unui bătrânel care îi zâmbi.

– Camera asta nu e la fel de curată ca cealaltă, se gândi Alice, observând câteva piese de șah în șemineu, prin cenușă. Dar în clipa următoare,

exclamă de surprindere „O!”, și se așază în genunchi urmărindu-le. Piesele de șah se plimbau, două câte două!

– Aici sunt Regele Negru și Regina Neagră, spuse Alice (în șoaptă, de frică să nu-i sperie), și acolo sunt Regele Alb și Regina Albă, stând pe colțul lopățelei, și aici sunt două Turnuri care se plimbă braț la braț. Nu cred că mă pot auzi, continuă ea aplecându-și capul mai jos, și sunt destul de sigură că nici nu mă pot vedea. Mă simt de parcă aș fi invizibilă...

Atunci ceva a început să scârțâie pe masa din spatele lui Alice, făcând-o să-și întoarcă capul chiar la timp ca să vadă unul din Pionii Albi rostogolindu-se și apoi lovind cu picioarele. Foarte curioasă, privi să vadă ce se va întâmpla apoi.

– E vocea copilei mele! strigă Regina Albă în timp ce fugi pe lângă Rege în grabă, atât de tare, încât îl dărâmă în cenușă. Scumpa mea Lily! Vlăstarul meu imperial! și începu să urce pe marginea vătraiului.

– Arcuș imperial! spuse Regele, frecându-și nasul pe care și-l rănise când a căzut. Avea dreptul să fie puțin deranjat de Regină, deoarece era acoperit cu cenușă din cap până-n picioare.

Alice era nerăbdătoare să fie de folos, și, cum sărmana Lily plângea aproape până la epuizare, o apucă pe Regină în grabă și o așază pe masă, lângă micuța ei gălăgioasă.

Regina se miră, și apoi se așază: călătoria rapidă prin aer o lăsase fără suflare timp de un minut sau două, nefiind capabilă de altceva decât să o ia pe micuța Lily în brațe. Imediat ce își reveni puțin, strigă către Regele Alb, care stătea morocănos în cenușă:

– Ai grijă la vulcan!

– Care vulcan? întrebă Regele, privind în sus către foc, ca și cum el credea că acolo ar fi fost cel mai probabil să găsească unul.

– M-a aruncat în aer, gâfâi Regina, care încă nu-și recăpătase în totalitate suflarea. Dacă vrei să urci, hai pe calea normală, nu te lăsa aruncat în aer.

Alice îl urmărea pe Regele Alb chinându-se să urce, până când, în cele din urmă, îi zise:

– În ritmul acesta, va dura ore întregi până să ajungi la masă. Nu-i așa că mai bine te-aș ajuta eu? Însă Regele nu îi remarcă întrebarea: era destul de clar că nu o vedea și nici nu o auzea.

Așa că Alice îl luă foarte delicat în mână, și îl ridică mai încet decât o ridicase pe Regină, ca să nu-l lase fără suflare: însă, înainte de a-l pune pe masă, se gândi că ar putea, la fel de bine, să-l șteargă puțin, pentru că era acoperit de cenușă.

Mai târziu, Alice spuse că nu văzuse niciodată pe nimeni să facă așa o mutră ca cea a Regelui când s-a pomenit ținut în aer de o mână invizibilă, și șters de cenușă: era mult prea îngrozit ca să strige, dar ochii și gura îi deveneau din ce în ce mai mari, din ce în ce mai rotunde, până când Alice tremură atât de tare de râs, că aproape îl scăpă pe podea.

– Vai, dragul meu, nu face astfel de fețe, te rog! strigă ea, uitând că Regele nu o auzea. Mă faci să râd atât de tare că abia te mai pot ține! Și nu-ți ține gura atât de larg deschisă! O să-ți între toată cenușă; așa, acum cred că ești suficient de curat! adăugă ea în timp ce-i aranja părul și îl așeză pe masă, lângă Regină.

Regele căzu imediat pe spate, și așa stătea nemișcat: atunci Alice se neliniști puțin cu privire la ce făcuse, și se învârti prin cameră ca să vadă dacă nu cumva găsea niște apă să o arunce peste el. Oricum, nu găsi nimic în afara unei sticle de cerneală, și când se întoarse, descoperi

că își revenise, și că el și Regina vorbeau speriați, în șoaptă, atât de încet, că Alice abia auzea ce spuneau.

Regele spuse:

– Te asigur, draga mea, mi-au înghețat vârfurile mustăților!

După care Regina îi răspunse:

– Tu nu ai mustăți.

– Teroarea aceluia moment, continuă Regele, nu o voi uita niciodată.

– Ba da, dacă nu o să-ți notezi în memorii.

Alice îl privi foarte curioasă pe Rege cum scoase un caietel de memorii din buzunar și începu să scrie. Un gând brusc o lovi, și prinse de capătul creionului care trecea peste umărul Regelui, și începu să scrie, pentru ca el să citească.

Bietul Rege rămase șocat și dezamăgit, și se chină să controleze creionul ceva timp fără a spune nimic, însă Alice era prea puternică, așa că în cele din urmă, el exclamă fără vlagă:

– Doamne! Trebuie neapărat să îmi iau un creion mai subțire. Nu pot să lucrez cu acesta; scrie tot felul de lucruri pe care nu le vreau eu.

– Ce fel de lucruri? întrebă Regina, uitându-se peste caiet (unde Alice scrisese „Regele Alb alunecă în jos pe vătra. Echilibrul lui nu e bun deloc.”) Nu are legătură cu sentimentele tale!

Pe masa de lângă Alice era o carte, și cât timp stătea să-l privească pe Regele Alb (pentru că încă se temea pentru el, și avea cerneala pregătită să o arunce peste el, în caz că leșina din nou), întoarse paginile ca să găsească o parte pe care să o poată citi, „pentru că e scrisă într-o limbă pe care nu o știu”, își spuse.

Și era cam așa:

AȚILEMS

ișolpus iilelecusrub iș ălaribreif arE

;nîul nî uaetogrub iș uaetoriG

iivogorob uare ivareziM

.uategulf sace iitar iȘ

Se chină ceva timp să descifreze poezia, dar în cele din urmă îi veni o idee strălucită. „E o carte din Oglindă, desigur! Și dacă o țin în fața unei sticle, cuvintele vor fi în direcția corectă.”

Poezia pe care Alice o citi era următoarea.

ECHILIBRUL
LUI NU E BUN
DELOC.
ALUNECA ÎN
JOS PE
VĂTRAI.
REȚETE ALE

SMELIȚA

S

Era fierbirală și bursucelelii suploși
Giroteau și burgoteau în luîn;
Mizeravi erau borogovii
Și rații ecas flugetau.

„Ai grijă la Smeliță, fiule
Fălci care mușcă și gheară ce înșfacă!
Ai grijă la pasărea Jub-Jub
Ferește-te de Fruior!”

Își luă sabia în mână
Căuta, de mult, dușmanul cel rău
Și se odihni sub copacul Tum-Tum
Stând o vreme pe gânduri.

Și cum sta el mai îngândurat,
Smelița, cu ochi înflăcărați
Veni țâșnind prin pădure
Și bolborosea pe drum!

Un, doi! Un, doi! Și tot înainte
Și lama o tăie deodată
Și moartă o lăsă, iar cu capul
Plecă galopând înapoi.

„Ai ucis tu Smelița?
Vino să te iau în brațe, băiatul meu
Ce zi fabulioasă!
Strigă el voios.

Era fierbirală și bursucelelii suploși
Giroteau și burgoteau în luîn;
Mizeravi erau borogovii
Și rații ecas flugetau.